

سیاره برجیس (مشتری)

نام لاتین این سیاره ژوپیتر است که نام ژئوس خدای خدایان در اساطیر یونان است...

نام لاتین، اب، سیاره ژهبت است که نام ژئوس، خدای، خدایان، در اساطیر یونان، است. مشتری، بزرگ ترین سیاره منظومه خورشیدی و تقریباً هزار برابر زمین است. مشتری سیاره‌ای است که تمام اتمسفر آن توفانی است. ابرهای مختلف و رنگین اتمسفر مشتری و غبارهای موجود در آن، از مشتری سیاره‌ای رنگارنگ ساخته است. نقاط سرخ رنگ بزرگ روی این سیاره نشانگر مکان توفان‌های عظیمی است که حداقل 300 سال پیش ایجاد شده است. به خاطر شکل آن، به این نقاط سرخ رنگ "چشم ژوپیتر" نیز می‌گویند.

مشتری در واقع یک سیاره گازی است و سطح جامد ندارد. زیر اتمسفر مشتری یک اقیانوس هیدروژن مایع و آب وجود دارد. در واقع بین اتمسفر مشتری و این اقیانوس هیچ چیزی نیست یعنی اتمسفر برجیس به مرور ضخیم و متراکم می‌شود تا اینکه بخشی از اقیانوس می‌شود. به عبارت دیگر، اقیانوس برجیس سطحی ندارد که مثلاً بشود روی آن قایق سواری کرد. همان آسمان است که اقیانوس را می‌سازد.

حلقه‌ها

برجیس سه حلقه دارد که نامرئی هستند و تنها زمانی که مشتری از مقابل خورشید عبور می‌کند قابل مشاهده هستند، چون نور خورشید این حلقه‌ها را درخشان می‌کند و ما از زمین می‌توانیم آنها را ببینیم. این حلقه‌ها به نام‌های حلقه توری- حلقه اصلی و هاله نامگذاری شده‌اند.

وزن در سیاره مشتری

به دلیل بزرگی سیاره برجیس و بالطبع جاذبه زیادی که دارد، وزن در این سیاره بیشتر از زمین است به طوری که اگر وزنه‌ای روی زمین 32 کیلوگرم باشد در این سیاره 84 کیلو گرم می‌شود.

قمرها

مشتری 50 قمر اصلی و 12 قمر موقت دارد. 4 تا از بزرگ‌ترین و شناخته شده‌ترین اقمار آن که در سال 1610 توسط گالیله کشف شد به نام‌های آیو، اروپا، گانیمید و کالیستو نامگذاری شده‌اند. از دیگر اقمار مشتری می‌توان به دراستیا، انانک، کارم، الارا، هیمالیا، لدا، لیستیا، متیس، پاسیفا، سینوپ و تب اشاره کرد.